

Veselý jistí hvězdy. A neobejde se bez kšiltovky

Hokejový útočník beranů se čtyřikrát vrátil do Zlína, aby získal druhý mistrovský titul a další tři stříbrné medaile. Zlato má i se Vsetínem

deník
Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Zlín – Většinu kariéry jistí záda nejlepším. Poslední tři sezony převážně váli s trojnásobným mistrem světa a kamarádem Petrem Čajánkem, na jejím začátku hrával s Brendenem Morrowem, Andrewem Ferencem či Scottem Gomezem. Váženými majiteli Stanley cupu, olympijského a světového zlata.

V mistrovské sezoně 2003/2004 to byl zase on, kdo doplňoval jako bránci levé křídlo super úderné hokejové duo Lešku s Balaštikem. „Hrozně cenný hráč. Nevím, jak ho nahradíme,“ zoufal si po jeho odchodu do Ruska kouč Ernest Bokroš. Mluvil o **ONDŘEJI VESELÉM**, který se pár dnů předtím podruhé v kariéře mazlil s pohárem šampionů. Poprvé se mu to povedlo o tři roky dřív v dresu valašského rivala ve Vsetíně vedle jiného mistra hokejového řemesla Jiřího Dopity.

Jedno zlato nad druhé však vyzvednout odmítá. „Takhle nejdou srovnávat. Obě řadím stejně vysoko. Každý titul je krásný,“ přiznal pro seriál Deníku po devíti letech Ondřej Veselý.

„Hokej pořád hraju, proto se spíš dívám dopředu než do minulosti. Život jde dál. S Čájou (Petrem Čajánkem) jsme se bavili o tom, že on titul ještě nemá a jak rád, že on získal,“ připomněl, že jeho velmi dobrý kamarád extraligový pohár nad hlavu nikdy nezvedl.

V uplynulé sezoně ho přitom oba měli na dosah. Pro Veselého měl být třetí v kariéře. Nakonec ale na krk pověsil ke dvěma zlatým třetí stříbro. „Medaile jsou někde v krabici. Rozhodně je nemám nikde ve vitrině vystavené,“ tvrdil trenéry ceněný útočník.

Za zárodek historického triumfu pro Zlín Veselý považuje předchozí zpackaný ročník

pětky tak, aby klapaly. Navíc přišel a vyhrál titul, takže to byl dobrý trenér,“ uznává Veselý.

Toho zařadil v přípravě po bok navrátilců Lešky, který se vrátil z jednoletého angažmá v pražské Spartě, a střelce Balaštika, jenž do Zlína zamířil z hostování ve finské Hämeenlinně. Žáda jim jistila elitní obrana Martin Hamrlík – Miroslav Blaták. „Od začátku sezony nám to vydrželo až do jejího konce. Já s Mírou (Blatákem) jsme bránili a Jarda (Balaštík) s Lešounem (Petrem Leškou) a Larrym (Martinem Hamrlíkem) obstarávali góly. Fungovalo to,“ připomněl Veselý fazonu celé formace, která včetně play off obstarala 107 branek.

Ačkoliv Leška s Balaštikem sdílejí s Veselým třetí sezonu stejnou kabínu, do jedné formace je kouč Vlach zařadí jen svátečně. „Ale dokázal bych si to s nimi opět představit na delší dobu. Nebyl by to problém, ačkoliv hokej se od té doby změnil. Bylo by to jiné v tom, že už by s námi nehráli Martin Hamrlík s Mírou Blatákem. V té době oba totiž byli top hokejisté,“ vysekl poklonu svým bývalým spoluhráčům.

Zatímco Bokroš byl velký šéf na první pohled, jeho asistent Jaroslav Stuchlík navenek tolik nevyčníval. A platilo to př i v kabině. „Ernest měl hlavní slovo. Pan Stuchlík ho jen doplňoval. Moc se neprojevoval, ale když bylo potřeba, také si své řekl. Víc s hráči vycházel. Ani nevím, jak to klapalo mezi nimi dvěma,“ připustil Veselý, který v mistrovské sezoně nasázel včetně play off 22 branek a přidal 20 asistencí.

Podle něj šlo už v základní části prakticky všechno hladce. Zlín tehdy skončil druhý za suverénními Pardubicemi a do čtvrtfinále play off šel na sedmý Trinec. „Ta série byla vůbec nejtěžší. Vyrovnávající gól Jardy Balaštika tři vteřiny před koncem ve čtvrtém zápase byl hodně důležitý. Nebýt jeho, v sérii bychom prohrávali 1:3, což by se těžko otáčelo. Takhle jsme to srovnali na 2:2 a jeli domů, kde jsme vyhráli.

DRUHÝ TITUL. Hokejový útočník Ondřej Veselý se v roce 2004 podruhé stal mistrem české extraligy. Poprvé slavil se Vsetínem. Foto: archiv

džipu jsem seděl i já. Bylo nás tam dost. Udělali jsme si výlet a vyrazili jsme do lesa. Míra nás seznamoval s krajinou,“ rozesmál se zlínský forward.

900. zápas na dosah

Od té doby uteklo dlouhých devět let, korytem řeky Dřevnice protéklo spoutou vody. A Ve-

viduální výkony jdou nahoru,“ podotkl zkušný forward.

Pokud si myslíte, že Veselý dodržuje přísnou životosprávu profesionálního sportovce, jste na velkém omylu. „Nic nemám. Ani v jídle se neomezují. Regeneruji stejně jako dřív a rozhodně to nepřeháním,“ usmívá se Veselý.

Regenerace? Plzeň!

Jeho totiž při životě udržuje lahodná dvanáctka plzeň. „Naučil mě ji pít Rosta Vlach a už jsem u toho zůstal. Plzničku si po tréninku vždycky dám. Večer si otevřu třeba i víno. Ani pití jsem neomezil. Sice jsem to nikdy moc nepřeháněl, ale rád si dám,“ práskl na sebe Ondřej Veselý, který jako malý pod dohledem rodičů dělal různé druhy sportů: lyžování, plavání, basketbal a samozřejmě hokej. Nyní během dovolené řadí na nejvyšší úrovni i na kolečkových bruslích s hokejkou v ruce. V létě se dokonce stal mistrem světa v in-line hokeji.

Na životním rozcestí si vybral nejrychlejší kolektivní hru na světě a udělal dobře. Extraligovou premiéru si odbyl 4. února 1996 ve Zlíně proti Pardubicím. Nastoupil ve třetí formaci se Zdeňkem Sedlákem a Petrem Mokřejšem a pomohl k obratu z 0:3 na 8:4. „Tehdy byla marodka, tak si mě trenér Vůjtek vytáhl z dorostu,“ vyprávěl si Veselý, který následně na dva roky zamířil do amerického Portlandu.

V týmu potkal Brendena Morrowa a Andrewa Ference, později ho vytřejovali v rámci soutěže WHL do Tri City Americans, kde narazil na Scotta Gomez. Dnes všichni tři přeskakují mantinel v NHL. „Bylo to na nich vidět, že jsou výš. Přístup měli jiný než ostatní, ale nikdy bych neřekl, že to dohánou tak daleko,“ lehce se podívil nad úspěchy trojice, kterým zdobí tituly mistra světa, zlato z olympiády či světo-

vého poháru. A dokonce i slavný Stanley cup. „Ference a Morrow byli tišší povahy, ale v zápase bylo vidět, že tomu dávají něco navíc. Scotty Gomez byl na randičky a legraci. Byl všude slyšet. I na ledě byl suverénní. Vzal si puk, projel to a dal gól. Tím se trochu lišil. Všichni tři to jinak byli perfektní kluci. Až mě to překvapilo. Ze začátku mezi námi sice byla jazyková bariéra, ale vždycky se ke mně chovali dobře. Brali mě s sebou i na různé párty. Hned mě vzali mezi sebe. Viděli, že se snažím učit. Byl jsem za to rád. Hodně mi pomohli,“ děkuje dnes na dálku Veselý.

Naposledy se viděl s Ferencem, jenž během výluky NHL nastupoval v uplynulé sezoně za České Budějovice. „Chvilku jsme se před naším zápasem bavili. Sem tam se i podívám, když vidím jejich zápas. Sleduji je víc než ostatní, ale určitě si s nimi nevolám a nepíšu,“ přiznává Veselý, že ani jeden z nich nepatří mezi nejbližší přátele.

Za Portland nasázel 20 gólů a přidal 36 přihrávek. Za Tri City pak dalších 21 tref a 22 asistencí. Přesto se po dvou letech rozhodl pro návrat. Neviděl reálnou šanci se probít do NHL, kvůli které všichni hokejisté do zámoří odcházejí. „Nebyl jsem draftovaný, takže šance byla menší. Po návratu o mě Zlín projevil zájem s tím, že bych měl asi hrát. Zvažoval jsem to a rozhodl jsem se, že zůstanu. A zkusím si vybojovat místo,“ popsal své tehdejší myšlenkové pochody.

Povedlo se a dočkal se i své premiérové trefy. Stalo se tak 11. prosince 1998, když přispěl k remíze proti Vítkovicím. V 54. minutě dorazil za brankáře Trávce Čajánkovu střelu. „Vypravím si to jen mlhavě, mám jen útržky,“ přiznal Veselý, který nasázel dalších šest gólů a hned ve své první kompletní premiérové sezoně pověsil na krk stříbro za porážku ve finále proti nadupanému Vsetínu. „Na to si už také vzpomínám jen velmi matně. Nastupoval jsem stabilně s Pepou Štraubem nebo Mírou Okálem. Byl to zajímavý rok, který mi hodně dal,“ ví Veselý, který v civilu působí dojmem obyčejného skromného kluka s kšiltovkou na hlavě.

Vsetín mu vyčítali

V mateřském klubu strávil ještě jednu sezonu 1999/2000 a po ní zamířil k valašskému rivalovi do Vsetína. „Někteří lidé z okolí můj odchod těžce nesli. Osobně jsem to ale bral za zcela normální přestup. Postupně se už změny dresů staly běžnými, lidé to také pochopili, že i odchody k hokeji a vůbec ke sportu patří. Soustředil jsem se jen na svůj výkon, ne na okolí. Derby se Zlínem byla vynikající, na obou zimácích vládla perfektní atmosféra a mělo to své kouzlo,“ vzpomíná Ondřej Veselý.

Právě tam se dočkal svého premiérového mistrovského titulu. „Tam se už očekával. Tým se moc neměnil a triumfy se sbíraly jako na běžícím páse. Tenkrát to bylo hladké vítězství. Výborně hrála první lajna s Dopitou a Pardavým. Já jsem nastupoval ve třetí lajně s Bobem Stantienem. Všechny týmy jezdily do Vsetína s respektkem a doma jsme většinu zápasů vyhrávali. Nejvíce mi utkvěla atmosféra na Lapači, která byla perfektní. Když jsme vyhrávali, stadionem zněly oslavné chorály a písně, jako je třeba Vysoký jalovec. Před takovou kulisou se hrálo perfektně,“ líčí zlínský útočník.

V roce 2002 se vrátil do Zlína, se kterým se z extraligového suterénu prodral až na vrchol. A zatoužil po zahraničí, takže

Image to prý není...

Jeho image to prý není, ale bez kšiltovky na hlavě snad nevynesete doma ani odpadky. „Mám jich dost. Některé jsou už otrhané, ale pořád je nosím. Rozhodně je nevyhazuju, protože je mám rád. Jako svoji image to neberu. Bez ní jsem fakt nesvůj, i když si ji zapomenou doma, tak se pro ni vrátím a vezmu si ji,“ přiznal určitou „závislost“ na chlapecké pokrývce hlavy.

se vydal za dobrodružstvím do ruského Novosibirsku. Odehrál sedm zápasů, jednou se prosadil a po měsíci se raději vrátil. Ovšem jeho kroky vedly podruhé na vsetinský Lapač a až před play off 2005 se potřetí v kariéře vrátil do Zlína. Začínal ve formaci s Leškou, po jeho zranění se zařadil k lídru Čajánkovi. „Měli jsme tehdy silný tým. Byli tu i Martin Erat nebo Roman Hamrlík. Ale ve finále jsme na Pardubice už neměli, protože jsme to táhli na dvě pětky a už nám nezbyvalo moc sil,“ vrací se o osm let zpět Veselý, který v roce 2005 odešel do Českých Budějovic a po pětiletém angažmá na jihu Čech do Komety Brno.

I dnes je užitečnější než kdejaká včela. Nehoní se totiž za každou cenu za kanadskými body, ty mají obstarávat jiní. Zato je výtečný bruslař a silný na puku. Týmový hráč, jenž umí ukázat cestu na vrchol. A ví, jak ubránit Jaromíra Jágra. „Těžko se zaměřit jen na něj. Museli jsme hrát pozicičně, aby neměli moc puk,“ vykládal Veselý po loňské bitvě proti nabitému Kladnu (1:2) s enklávou hvězd NHL. Byl to právě on, kdo se v legendárním číslem 68 potkával nejčastěji.

Kdo jiný, když ne borec v kšiltovce, který jistí hvězdy.

Ondřej Veselý

Narozen: 6. 12. 1977 ve Zlíně. **Výška:** 181 cm. **Váha:** 80 kg. **Číslo dresu:** 87. **Post:** útočník. **Hůl:** L. **Předzívka:** Veselka.

Bývalé kluby: Portland Winterhawks, Tri-City Americans, Vsetín, Novosibirsk, České Budějovice, Kometa Brno.

Největší úspěchy: 2x mistr extraligy (Vsetín 00/01, Zlín 03/04), 3x vicemistr (Zlín 98/99, 04/05, 12/13), vítěz základní části (Č. Budějovice 07/08).

Zájmy: in-line hokej, lyžování, hudba, pivo.

První zápas v nejvyšší soutěži: Za Zlín proti Pardubicím ve 40. kole sezony 1995/1996 (Zlín – Pardubice 8:4).

První branka v nejvyšší soutěži: Za Zlín na ledě Vítkovic ve 12. kole sezony 1998/1999 (Vítkovice – Zlín 3:3).

První zápas v reprezentaci: 14. prosince 2004 ve Frýdku-Místku – Česká republika vs. Bělorusko 4:0.

První branka v reprezentaci: 7. listopadu 2006 v Plzni – Česká republika vs. Švédsko 3:4.

ZAHRANIČNÍ ANGAŽMÁ

PORTLAND WINTERHAWKS

„Všichni lidé mě přijali perfektně. Bylo to moje nejkrásnější roky. Naučil jsem se řeč a poznal jsem i hokej, který byl na úplně jiné úrovni než u nás juniorská liga. Chodilo na nás přes deset tisíc lidí. Byl to pro mě krok kupředu, když jsem se rozhodl odejít a vyhrál jsem se.“

TRI CITY AMERICANS

„Bylo to menší městečko, pěkný zimák, na který chodilo asi pět až šest tisíc lidí. Byl to spíš rodinný tým. Vládla poklidná atmosféra. Byli jsme ubytováni v rodinách, takže i podle toho vládla atmosféra.“

NOVOSIBIRSK

„Čtěl jsem si zkoušet zahraniční angažmá. A když projevili zájem, neváhal jsem. Byl jsem tam už na první přípravu a poté i na ledě. Jenže prvních čtyř zápasů sezony jsme prohráli. Vy-měnil trenéra, pod kterým jsem už nedostal moc prostoru na ledě, takže jsem se vrátil zpátky. Nejhorší u tamních cestování je časový posun, se kterým bylo náročné se vyrovnat. Je to o čtyři hodiny dál z Moskvy.“

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 ONDŘEJ VESELÝ?

„Ještě se stále snažím hrát hokej. Za těch devět let jsem se stihl oženit a narodil se nám s manželkou malý kluk Ondra. Ale jinak nic zásadního se nezměnilo.“

2002/2003, kdy Zlín skončil na předposledním třináctém místě. „To bylo strašně důležité. Nic nám nešlo, trápili jsme se celý rok. Pak v létě přišel nový trenér i pár hráčů, ale zároveň mužstvo zůstalo téměř stejné. My, co jsme neúspěch zažili, jsme se chtěli zlepšit,“ vysvětluje Veselý.

A když se áčka ujal pevnou rukou slovenský kouč Ernest Bokroš a zavedl nový herní styl, pevnou disciplínu, bylo napul vyhráno. „Bylo to pro nás něco nového. Ve Zlíně do té doby většinou trénovali pan Venera a Antonín Stavjaňa. Byli jsme psychicky dole a trenér Bokroš zavedl jiná pravidla. Hlavní bylo, že jsme začali zase vyhrávat, věřit jeho práci a systému, který po nás vyžadoval. V Česku se totiž tenkrát bránění středního pásma moc nepraktikovalo. Přitom po neúspěchu se od nás nic nečekalo. Jenže my jsme chtěli něco dokázat,“ líčil Ondřej Veselý.

Slovenský strateg si získal ve zlínské kabině okamžitý respekt. „Vnímali jsme ho trochu jinak než jiné trenéry. To co řekl, platilo. A kdo to nesplnil, měl s ním problém. Dokázal z každého hráče vydolovat maximum a využít přednosti jednotlivců pro kolektiv a sestavit

Byl to zlomový moment,“ potvrdil křídelní útočník.

V semifinále je čekala Plzeň, která tehdy šokovala celé Pardubice. „Zároveň ale byla uspokojená, což nám hrálo do karet. Proti Slavii ve finále jsme hráli v nové hale, což také byla naše výhoda. Nebyla tam taková kulisa jako v Edenu a soupeř tam nebyl zvyklý. Jedno s druhým nám sedlo,“ popisuje cestu na vrchol.

Také následně mistrovské oslavy se zapsaly do dějin. Euforii na ledě, v kabině, v barech nebo na náměstí si vybaví každý. „I já si je pamatuji nejvíce. S Mírou Okálem a staršími kluky jsme toho zažili dost. Ani nebudu říkat, co jsme dělali,“ nejprve se bránil Veselý.

Ven však ať už z vyprávění samotných hráčů, nebo fanoušků prosáklý i zajímavé historky. „Naproti Myslivně jsme zastavovali provoz a všem jsme nalévali slivovici. Celé město tím žilo. Mírné přestupky se promíjely,“ vybavil si.

Také je známá příhoda, když se hledal po celém Zlíně nezvěstný útočník Peter Barinka. Nakonec jej našli v kabině ve vaně v ruce s láskou šampaňského. Památná je také jízda Okálovým džípem po lesních cestách v okolí Pinduly. „V

selý už nyní atakuje metu 900. extraligového zápasu. „Utíká to,“ poznamenal s úsměvem.

Ve včerejším utkání v Chomutově nastoupil ke svému v pořadí 879. zápasu. Pokud bude jako dosud pravidelně nastupovat, magické hranice se dotkne v pátek 13. prosince doma proti Karlovým Varům. „Statistiky a čísla nevnímám a nesleduji je. Dívám se jen dopředu, na nejbližší zápasy,“ tvrdí.

Jako správný Valach

Jako správný Valach, i Ondřej Veselý zapojil během vyplňování hokejové abecedy pro předzápasový program Zlínské bulvy v sezoně 2011/2012 své znalosti z výroby slivovice. Pro písmeno S označil právě záračný lék s dovětkem. „To máte: třepat, sbírat, nosit, tlouct, nechat kvasit, naložit, odvézt, vypálit, vyprít.“

Proto ani výhledově neřeší tisíce zápas, který by mohl odehrát během následujících dvou sezon. „Je to otázka zdraví a výkonnosti. Nyní se soustřeďím na to, abych dobře odehrál tuto sezonu. Smlouvám mám ještě na další rok. Když to bude šlapat celému týmu jako vloni, forma bude. Lépe se hraje, když vyhrává celý tým a poté i indi-